

[Boligministeren.]

loven forudsætter de kan gå. Men jeg har efter lovforslagets fremsættelse fået en række henvendelser, som tyder på, at pengeinstitutterne og andre mener, vi er gået lidt for højt op. Kreditinstitutterne er, som det ærede medlem hr. Paabøl sagde, i enkelte tilfælde før krigen gået op til 55 pct., og selv om vi fremtidig kan få dette noget højere op, bliver der dog et interval. Derfor vil jeg allerede nu have sagt, at vi vil orientere os på kapitalmarkedet om, hvordan man vurderer det punkt i lovforslaget; derefter vil vi komme til udvalget og drøfte spørgsmålet, og så må vi kunne finde det rette punkt; for det er vigtigt for os at skaffe den nødvendige kapital til byggeriets finansiering efter de nye regler.

Med hensyn til m²-tilskuddet var de ærede medlemmer hr. Paabøl og hr. Thestrup inde på, at det skulle man afvikle til fordel for individuelle tilskud efter socialt behov. Nu er jeg ikke ganske klar over, hvad man egentlig mente med den udtalelse, for det ærede medlem hr. Paabøl ønsker jo børnetilskudsordningen udstrakt til at omfatte kapitel V A-parcelhusbyggeriet, altså det bedrestillede parcelhusbyggeri, samtidig med at han var meget forbeholden, måske oven i købet helt afvisende, over for den tanke, at vi skulle give børnetilskud i den ældre boligmasse, hvor de mindrebemidlede jo bor. Altså den sociale linje kunne jeg ikke rigtig få fat i. Ellers vil jeg gerne sige, at regeringen er enig i det synspunkt, at vi skal afvikle m²-tilskudsordningen til fordel for den socialt betonede linje, som også ligger i vort forslag. Men det, der er afgørende i vor vurdering af det, er, at vi ikke mener, man kan slippe m²-tilskuddet øjeblikkeligt som en chokordning. Vi prøver nu gennem det, vi foreslår, at tilvejebringe en vis tilpasning i huslejeniveauerne — ikke en udligning, men en vis tilpasning efter boligernes værdi. Hvis vi nu pludselig ophæver m²-tilskudsordningen med et chok, lægger vi et nyt lejeniveau i den nye boligmasse af i morgen, og så kunne vi måske begynde forfra med at spekulere på nye tilpasningsideer. Derfor har vi foreslået, at m²-tilskudsordningen indføres i den nye lov paralleltløbende med 1955-lovens regler, således at den løber ud i løbet af nogle år,

hvorefter ordningen da er helt ophævet og vi helt er ovre på den sociale ordning. Vi mener altså, at der skal en gradvis afvikling til på samme måde, som vi har foreslået det på en række andre områder.

De ærede medlemmer hr. Paabøl, hr. Thestrup og fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var inde på spørgsmålet om boliglovsforslagets § 3. Jeg forstod, at de ærede medlemmer mente, at ved den købs- og salgsordning for obligationer, som man har tænkt sig at overdrage finansministeren, ville man gå for vidt og, om jeg så må sige, gå nationalbanken i bedene. Jeg kan ikke rigtig forstå, hvorfor de ærede medlemmer skruer det op i den højde, for noget sådant er der jo ikke tale om. De, der arbejder med boligproblemerne her i folketinget, ved jo, at den højtærede finansminister i forvejen kan handle på obligationsmarkedet, og at ministeren udøver sin virksomhed i det bedste samarbejde med nationalbanken. Det er klart, at regeringen er indforstået med, at den hovedopgave, som er tillagt nationalbanken, almindelig opsigt med økonomien, fortsat skal placeres dér; men vi mener, at det er nødvendigt, at en regering, enten den har den ene eller den anden farve, vedstår sine forpligtelser med hensyn til byggeri af et vist omfang, og at den også går ind for at stabilisere obligationsmarkedet på en sådan måde, at et sådant byggeri kan gennemføres og til fornuftige priser. Der er altså ikke et modsætningsforhold mellem regeringen og nationalbanken, tværtimod er der hos regeringen et ønske om at fastlægge et sådant kursleje, at et byggeprogram kan sikres — og i forståelse med nationalbanken.

Må jeg i øvrigt sige her, at jeg synes, at det ærede medlem hr. Paabøl var inde på en lidt forkert betragtning, når han talte om, at vi ikke måtte give kapitalforsyningen til boligbyggeriet en fortrinsstilling frem for anden finansiering — sådan måtte jeg forstå udtalelsen. I praksis er forholdet nu engang det, at da byggeri er en langsigtet opgave — der går jo 2-3 år, fra man sætter en streg på papiret, til man er færdig med byggeriet — vil byggeriet altid eller i reglen komme bagefter med sine kapitalkrav og ønsker i forhold til andre og kortere investeringsopgaver. Det er det, der sker, og derfor er man nødt til ikke at favorisere